

Dvojitá tvář pana Junckera

Je pravda, že bývalý předseda vlády Lucemburska, v současnosti předseda Evropské komise, často zdůrazňoval svou oddanost sociální spravedlnosti. A není jisté, zda musíme o jeho upřímnosti pochybovat. Více než jednou volal po sociálnějším Evropsku. Také je pravda, že nepatří k pravému křídlu pravice, ani v Lucembursku ve své „Křesťansko-sociální“ straně, ani v Evropě, v Evropské lidové straně. Určitě přispěl k nějaké modernizaci a společenské otevřenosti své strany, ve prospěch její popularity - dokonce i v méně konzervativních kruzích.

Bohužel je také pravda, že jeho akce jsou často v rozporu s jeho slovy. Lucemburská vláda, již 18 let předsedal, se nikdy nerozešla s logikou neoliberální politiky. Po sobě následující vládní koalice mezi Křesťansko-sociální stranou, stále dominující, a jejími postupnými partnery, Socialistickou stranou (Sociální demokraté) nebo Demokratickou stranou (liberálové), aplikovaly tentýž recept: snížení daně ze zisku firmám, snížení horní hranice daně z příjmu, liberalizaci nebo privatizaci veřejných služeb ...

Po sobě jdoucí vlády explicitně hájily a posilovaly daňovou soutěž uvnitř Evropské unie (což je nutno nazvat daňovým dumpingem). Když se potvrdil případ Luxleaks, Junkerovy vlády systematicky živily daňové úniky a vůči boháčům a firmám praktikovaly zásady daňové nespravedlnosti.

V roce 2005 lucemburská vláda organizovala referendum o návrhu Evropské ústavy. Ačkoli průzkumy naznačovaly pokles podpory veřejnosti, částečně kvůli převaze ekonomického liberalismu nad sociálnějším orientací Evropy, premiér hrozil rezignací v případě negativního hlasování.

V roce 2008, po vypuknutí krize, Juncker stále měl tvrdá slova pro „turbo-kapitalismus“. Bohužel opět postrádáme praktické dopady verbální kritiky.

V letech 2005 - 2013 byl Juncker prezidentem Eurogroup. V této funkci se přidal k neoliberální deregulační politice, jež vlastně krizi zavinila, potom k politice úspornosti a sociálního úpadku, jež hází účinky krize na ty, kteří za ni nemohou.

V roce 2013 nakonec narazil na skandál zpravodajské služby, jejího špatného fungování a praktik politického sledování. Po předčasných volbách byla Sociálně křesťanská strana odstraněna z vlády. A tak se Juncker mohl ucházet o předsednictví Evropské komise.

André Hoffmann, bývalý poslanec lucemburského parlamentu za Dei Lenk (Levice, člen EL)

Překlad (sedl) 2. 7. 2015